

Pirmas skyrius

Selvė susiraukė, kai lanką su strėle laikantis vyras nusitaikė į kažką krūmuose. Mergaitė pasilenkė ir ėmė sekti jį iš savo slėptuvės. Ką gi jis nori sumedžioti?

Medyje virš jo švilptelėjo ir plasnodama žvilgančiais mėlynais sparnais pakilo mėlyngurklė. Vyriškis šiek tiek pasisuko, tarsi sekdamas judantį taikinį, ir primerkęs vieną akį nukreipė žvilgsnį į strėlės antgalį. Šalia jo, pasislėpę už medžių, tyliai tūnojo dar du žmonės.

Iš toliau nuo kalno žiūrėdama į juos Selvė pritūpė. Kas čia vyksta? Mergaitė tik šiek tiek iš matymo pažinojo vyriškį su lanku. Janšas buvo stambus vyras didelė galva ir nuskilusiais dantimis, o jį ir du jo bendražygius visi pažinojo kaip ramybės drumstėjus. Jei čia būtų Selvės mama, lieptų laikytis atokiau nuo jų.

Iš savo patogios vietos Selvė gerai matė visą kalnų virtinę. Aplink driekėsi miglose skendinčios žalios įvairaus aukščio kalvos, kai kur iš tankios augmenijos kyšojo uolos. Nuo šlaitų į viršų kaip strėlės šovė aukšti eukaliptai, o vėjas nešiojo jų švelnų kvapą. Dešinėje pusėje tolyn į pietus driekėsi didžiulė pieva.

Vyriškis piktai sušuko, nes nebeliko to, į ką jis taisykėsi, nuleido lanką ir žengė prie kitų dviejų po medžių stovinčių vyrų. Tarp bendražygių užsimezgė gyvas pokalbis. Švelniai žvangčiojant kojų papuošalams, Selvė greitai nubėgo į kitą kalno pusę. Jei nekels triukšmo, čia jie jos nematys ir negirdės, o nusileidusi šia kalno puse bus toli nuo jų.

Mergaitė pradėjo lipti žemyn plika uola. Tą įgudusiai darė net pavojingose vietose, kur niekam nepavykdavo. Ji nesunkiai išsilaikydavo, nes buvo nedidukė ir lengva.

Selvė laipiojo instinktyviai, rankų ir kojų pirštais laikydamosi už saulės įkaitintų uolų. Žinojo, į kuriuos

vijoklius gali įsikibti, kurie paparčių kuokštai išlaiko jos svorį. Kojų pirštais ji taip vikriai kabinosi už augalų, kaip ir aplink besisupančios makakos.

Jau buvo ties uolos viduriu, kai apačioje kažkas sujudėjo. Mergaitė stabtelėjo ir pažvelgė žemyn. Tarp smailialapių žolių palengva siūbavo geltonos laukinės orchidėjos. O gal ten?.. Širdis ėmė plakti greičiau. Tikriausiai ne, nes jau daugiau nei dvi savaites ji nematė Loko. Gal jis apsigyveno kitur? Mergaitė liūdėjo, bet... juk jis vis dėlto laukinis gyvūnas. Ji papurtė galvą ir atsisuko į uolą.

Ir vėl pamažu sušnarėjo medžiai – buvo aišku, kad apačioje kažkas juda. Ji net sulaikė kvapą, kai staiga tarp medžių šmėstelėjo gyvūnas aukso atspalvio kailiu.

Selvė plačiai nusišypsojo, o širdis, atrodo, uždainavo iš džiaugsmo. Pažįstamas tvirtas kūnas, žvilgantis aukso atspalvio kailis su tamsiomis žiedinėmis dėmėmis švelniai oranžiniais viduriukais. Lokas! Mergaitė labai jo ilgėjosi ir apsidžiaugė, vėl pamačiusi kalnuose.

Staiga vėjas atnešė šnabždesį. Selvė sustingo, nes jai kilo baisi mintis. Tie vyrai dabar tūnojo labai ramiai. *Per daug* ramiai. Ji greitai užlipo uola atgal ir, skambčiojant kojų papuošalams, alkūnėmis remdamasi į gruoblėtą žemę nušliaužė į kalno keterą, ant kurios buvo anksčiau.

Netikėtai vienu metu atsitiko keli dalykai. Oru į krūmus nušvilpė strėlė, per kalnus nuaidėjo garsus įpykusio žvėries riaumojimas, o krūmuose kažkas pargriuvo.

Lokas!

Antras skyrus

Selvė suriko. Jie šovė į Loką! Jos mieląjį, stip-
rųjį, nuostabųjį leopardą!

Jos riksmas nuaidėjo per kalnus, ir vyrai
sunerimą pažvelgė aukštyn.

Selvė pargriuvo atatupsta, bet tuoj pašo-
ko. Vienas vyriškis mostelėjo ranka ir kažką
neaiškiai pasakė. Mergaitės širdis apmirė.

Vyras dabar bėgo į kalną jos link. Sel-
vė vėl ėmė ropštis uola žemyn. Ką darė tie
vyrai?! Visi žinojo, kad karalienė uždraudė
medžioti leopardus. Jeigu juos pagautų, su-
lauktų griežtos bausmės.

Todėl jiems žūt būt reikėjo surasti mergaitę.

Vyrai dar nebuvo spėję pasiekti viršūnės, kai Selvė nušoko į ryškiai violetinių gėlių lopinėlių. Tada, skambčiodama kojų papuošalais, pasileido šlaitu žemyn per šiurkščius paparčius. O kaip Lokas? Gal sužeistas? Arba dar blogiau? Bet tuoj pat išmetė tą mintį iš galvos. Ne! Jis greitas ir stiprus. Vėliau jį susiras ir apžiūrės, ar sveikas.

Bet kol kas turėjo gelbėtis pati.

Akimirką sustojo, nusiėmė kojų papuošalus ir suspaudusi pirštais jų varpelius, kad nuslopintų garsą, nudūmė tolyn.

Šlaitu žemyn paskui mergaitę lėkė du vyrai ir jau netrukus galėjo ją pasivyti. Selvė greitai palindo po žemu krūmu. Tupėjo sulaikiusi kvėpavimą, kai vyrai sustojo netoliese ir ėmė įdėmiai žvalgytis.

– Kur ji prapuolė? – šnokuodamas ištarė stambusis vyriškis.

– Negalėjo labai toli nubėgti. Surasim ją, – pasakė kitas, nužvelgdamas šlaitus ir žemiau esantį slėnį.

Selvė net susigūžė, kai visai šalia krūmo praėjo Janšas.

– Turim ją sučiupti! – sušuko įsiutęs. – Negaliu patikėti, kad tas kvailas leopardas vėl paspruko. Ir nenoriu, kad ta mergaitė kam nors prasižiotų.

Leopardas vėl paspruko. Selvė lengviau atsikvėpė ir užsimerkė. Lokas tikriausiai pabėgo. O jai pačiai vis dar grėsė pavojus...

– Turim rasti ją, kol negrižo namo! – šūktelėjo Janšas trečiajam vyrui, kuris šlaitu skuodė link jų.

– Nematau jos, – ranka virš kaktos prisidengdamas akis nuo saulės ištarė šis žvalgydamasis aplink.

– Turėtų slėptis kur nors netoli, – pasakė Janšas. – Ieškokim eidami į skirtingas puses ir rasim.

– Žiūrėk, ką radau! – Vyriškis kažką sviedė Janšui, šis sugriebė tą skambtelėjusį daiktą viena ranka. Selvė ištiesė kaklą, norėdama pamatyti, ką jis pakėlė nuo žemės. Tai buvo grandinė su varpeliu.

Selvė krūptelėjo ir atgniaužė kumštį. Delne gulėjo tik vienas kojos papuošalas.

– Žinau, kieno jis, – ištarė Janšas. – Bet kur atpažinčiau tą erzinantį garsą. Jį pametė Selvė.

Trečias skyrius

Selvė labai išsigando. Jie ją pažinojo! Mergaitė buvo mačiusi Janšą kaime, bet nemanė, kad jis ją atpažins ar žinos jos vardą. Vadinasi, jis žino, kur Selvė gyvena, arba gali sužinoti. Ji įsitempė, pagalvojusi apie vieną namuose likusią mamą.

– Apieškokim apylinkes, – pasiūlė Janšas. – Turim tartis su ja, kad niekam nieko nepasakotų. Jei nepavyks, teks pasikalbėti su šeima.

Selvė pašiurpo. Ji žinojo, ką tai reiškia. *Pasikalbėjimas* – tai kai kas grėsmingesnio. Reikėjo apsaugoti mamą nuo Janšo ir jo bendrų.

Vyrai išsiskyrė ir ėmė lėtai eiti šlaitu. Mergaitė nenorėjo pasipainioti jų kelyje. Taip pat nenorėjo pasitraukti ir leisti jiems nuskriausti Loko.

Žvilgtelėjusi iš po krūmo Selvė pamatė, kad vyrai šiek tiek nutolo, o vienas pasuko žemyn.

Ji tyliai nusėlino link tako, vedančio į kaimą. Tai buvo vingiuotas kalnų takelis, atvėsęs po lietaus, apaugęs papartmedžiais, staiga žemėjantis vienoje pusėje. Tikrai buvo sunku pamatyti ateinantį iš priekio arba artėjantį iš paskos žmogų. Už kažko užkliuvusi ji griebė už nusvirusios papartmedžio šakos, ir ant jos šliūkštelėjo vanduo.

– Girdėjai? – pasigirdo Janšo balsas. – Einam ten!

Selvė pasuko kita kryptimi ir vikriai nubėgo takeliu, vingiuojančiu stačiai aukštyn. Sunkiai alsuodama pasiekė viršūnę ir nustebo, švariai nušluoto kiemo viduryje po dideliu indiniu nimbamedžiu pamačiusi namą. Laimė, namie nieko nebuvo – lauko durys uždarytos. Tada mergaitė nubėgo už namo paieškoti, kur galėtų pasislėpti.

– Kur ji prapuolė? – take žemiau išgirdo medžių slopinamą Janšo balsą.

Selvė nuslinko prie durų į kiemą ir prisispaudė prie jų. Jie neturėtų jos čia pastebėti, ji jų taip pat nematė ir meldėsi, kad tik vyrai nepasuktų į takelį.

– Ji turi būti čia! Tikriausiai kur nors slepiasi.

Selvė drebėjo savo slėptuvėje. Vyrų žingsniai buvo girdėti tai toliau, tai arčiau. Kelis kartus net buvo priėję prie pat takelio, bet į jį nepasuko.

Pamaniusi, kad jie jau nuėjo, ir pati norėjo sprukti, bet namo priekyje išgirdo lengvus žingsnius.

Selvė užgniauzė riksmą ir prisiplojo prie šiurkščių durų į kiemą. Žingsniai ėmė greitėti, ir iš už namo kampo išniręs žmogus netrukus jau stovėjo priešais mergaitę.

Maždaug jos amžiaus berniukas stabtelėjo ir nuste-
bęs aiktelėjo.

– Ššš! – greitai sušnabždėjo Selvė, atpažinusi jį.

Tai buvo Amiras – berniukas iš tos pačios mokyklos. Tik, gaila, vienas iš blogiukų. Čia tikriausiai buvo jo namai.

– Kalbėk tyliau! – paprašė mergaitė.

– Kodėl? – nuste-
bęs paklausė berniukas. Jis buvo taip priblokštas, kad net neatrodė galintis ką nors blo-
ga padaryti.

– Tiesiog prašau, – ištarė Selvė, kol jis nepradėjo dar daugiau klausinėti, nes tie vyrai galėjo būti kur nors netoliese. Paskui mandagiai, tarsi pasiaiškindama, sušnibždėjo: – Nenoriu, kad kai kas mane rastų.

– Kas? Čia nieko nėra, – laimė, negarsiai pasakė Amiras. – Bet palauk, kažkas ateina, – Selvės siaubui, ištarė susiraukęs.

Pasigirdo žingsniai, tarsi kas sunkiai koptų takeliu namo link.

Tai buvo vienas iš trijų vyrų!

Amiras nuėjo prie namo kampo pažiūrėti, kas ten ateina. Selvė apmirė iš baimės.

– Ei, berniuk, gal matei čia prabėgančią mergaitę? – dusdamas paklausė vyriškis.

Selvė išgirdo griežtą Janšo balsą, bet jo nematė, nors jis stovėjo vos už kelių žingsnių, tik už namo kampo.